

EXPUNERE DE MOTIVE

Zona montană a României reprezintă aproape două treimi din lanțul Munților Carpați și totodată unul dintre cei mai mari masivi muntoși ai Europei, cu o suprafață de cca. 79.000 de km², din care peste 60% reprezentată de păduri, cu cca. 2,5 milioane ha pășuni și fânețe naturale și numai 8% din arabilul național. În 729 de comune și 92 mici orașe trăiesc 3,6 milioane locuitori, cu 45 locuitori pe km², din care peste 2 milioane agricultori ce dețin cca. 1.000.000 exploatați agricole private, cu o medie de cca. 3 ha/exploatație, în majoritate de subzistență, în care se practică o agricultură tradițională, bazată pe creșterea animalelor în sistem extensiv.

Veniturile populației rurale montane din agricultură nu depășesc 30-40% din total, existența familiilor fiind realizată prin pluriactivitate.

Agricultura montană a României nu a fost colectivizată, astfel că s-au menținut proprietatea privată și țărănimea montană, cu tradiții economice și culturale bogate și diversificate. Marginalizarea agriculturii montane o perioadă îndelungată a condus la neadaptarea sistemelor de învățământ la specificul economiei și mediului montan, aproape absența cercetării științifice și la ignorarea modernizării tehnologice a exploatațiilor țărănești, ceea ce reprezintă o moștenire grea.

După 1990, impactul cu economia de piață, în absența unor măsuri speciale de protecție socială, a fost foarte dur, pierzându-se majoritatea locurilor de muncă din industrie, minerit și servicii.

Sistemele excesive care au pătruns în munți au generat monopolism și derentabilizarea creșterii animalelor, prăbușirea prețului lânii, creșterea generală a prețurilor la energie și transporturi au contribuit cumulativ la reducerea radicală a veniturilor agricultorilor de munte, la apariția unui număr mare de șomeri și semi-șomeri rurali și a unei stări grave de sărăcie.

Problematica zonei montane, zonă fragilă și marcată de handicapuri naturale pentru agricultură, este complexă și se cere abordată în manieră globală, cu participarea tuturor instituțiilor ce se regăsesc în zona montană a agricultorilor, a comunităților montane, necesitatea și urgența unei politici montane fiind evidentă.

Fenomenul dezvoltării și protecției montane nu poate fi nici determinat și nici accelerat în absența structurilor specializate, a mijloacelor adecvate și a unui cadru legislativ protectiv și cumulativ, rolul statului fiind important.

Este necesar să devenim atenți cu teorii de tipul „Carpații - plămânul verde ale Europei”, care nu ne spun însă unde să ne ducem cu 3,6 milioane de oameni !

Legea muntelui nr.347/2004 a marcat începutul unei politici montane în România.

Pentru a pune în aplicare politicile montane este necesară înființarea Agenției Naționale a Zonei Montane prevăzută în legea sus menționată.

În acest sens, am inițiat propunerea legislativă anexată, pe care o supunem spre aprobare Parlamentului, în procedură de urgență.

INITIATOR:

Deputat Mircia Giurgiu – Grupul Parlamentar al PDL

